

MA THỜI ĐÈN

MỤC DẪ QUỶ SỰ

DỊCH: DANG NAM

HỘI NHẬP NGƯỜI CHIẾT TRUYỀN CỦA THIÊN HẠ BÀ XƯƠNG

Mục lục

Chương 1: Đạo Mộ

MỤC DÃ QUỶ SỰ

Thiên Hạ Bá Xương
dtv-ebook.com

Chương 1: Đạo Mộ

Tiếng súng ầm ầm làm rung động đất trời của cuộc khởi nghĩa Vũ Xương cuối cùng đã khiến cho Trung Quốc thoát khỏi gông cùm xiềng xích nặng nề của chế độ quân chủ phong kiến kéo dài suốt mấy nghìn năm qua, đồng thời đưa đất nước bước vào một thời đại mới, thời đại của những xung đột dữ dội giữa xu hướng cải cách tiến bộ và những phong tục tập quán lạc hậu, cổ hủ. Những năm đầu Trung Hoa Dân Quốc, tình hình xã hội đặc biệt hỗn loạn, không chỉ có chiến sự liên miên giữa các nhóm phiến quân, mà còn xuất hiện đợt thiên tai trăm năm mới gặp “Bắc hạn Nam lụt”, khiến cho khắp mọi nơi đều rơi vào cảnh màn trời chiếu đất, hàng trăm hàng vạn người trở thành nạn dân, để có được miếng ăn qua ngày, nhiều người bất chấp tất cả lên núi làm thổ phi, hoặc giở thủ đoạn thất đức buôn bán một số mặt hàng cấm như thuốc lá lậu, vũ khí, thậm chí là cả con người. Vậy nên vẫn có câu “Mười năm khói lửa ngập trời, chúng sinh tứ hải một đời bi ai!”

Thường nói: “Thịnh thế cổ đồng, loạn thế hoàng kim”, trong những năm tháng binh hoang mã loạn ấy, chỉ có những thỏi vàng sáng bóng lấp lánh mới được coi là thứ tiền tệ có giá trị nhất. Tuy nhiên trong mắt những tên trộm mộ, dưới thời cuộc như hiện giờ, mọi thứ như luật pháp hay đạo đức đã không còn tác dụng, đây chính là thời cơ tốt nhất để đào sâu xuống những mộ cổ, lấy đi những đồ vật quý giá được chôn giấu bấy lâu nay. Những tên trộm mộ già đời kinh nghiệm đầy mình, tất nhiên, cũng sẽ không bỏ lỡ cơ hội ngon ăn như vậy. Đợi một ngày tình hình chính trị ổn định, giá cổ vật sẽ lại một lần nữa tăng lên chóng mặt, đến lúc đó đem những thứ lấy được bán ra, liền có thể dễ dàng kiếm được một món tiền lớn.

Một tên trộm mộ tự xưng là “Mã Vương Gia” cùng hai đồng bọn của hắn - Lão Bắc Phong và Phí Vô Ky, chính là nhìn thấy cơ hội ở ngay trước mắt, bèn tính toán thừa dịp hai phe quân phiệt đóng quân ở phụ cận sông Ứng Nê giao chiến với nhau, khiến cho lão bách tính xung quanh phải bỏ thôn chạy nạn không còn một ai, lập tức động thủ nhắm vào một toà cổ mộ vô danh bên cạnh bờ sông.

Mã Vương Gia tên thật là Mã Vương Thành, bởi vì kinh nghiệm trộm mộ cực kỳ phong phú, lại có không ít thủ đoạn tinh ranh khó lường, hơn nữa nhãn lực hết sức cao thâm, thậm chí có người còn nói trên trán hắn mọc ra con mắt thứ ba, không cần biết dưới lớp đất kia có chôn cổ mộ kiểu gì, bất luận nông sâu như nào, hắn ta chỉ cần trong nháy mắt là đã có thể nhìn ra được đầu mối, cho nên mới bị người ta nói thành ra như vậy. Tuy nhiên đối với những người tương đối quen thuộc bản lĩnh của Mã Vương Gia, tự nhiên đều biết hắn ta không hề mọc ra con mắt thứ ba nào trên trán cả, chỉ tôn trọng gọi là “Quan Sơn Mã Gia”.

Mã Vương Gia đã để mắt tới toà cổ mộ bên cạnh dòng Ứng Nê này không phải mới ngày một ngày hai, địa điểm là tại một khu rừng cách bờ sông một đoạn không xa lắm. Vật đổi sao dời, nhiều năm trôi qua, núi non thung lũng dần dần bị san bằng, gò mả cùng bia đá dẫn đường cũng biến mất từng ngày, không phải người trong nghề tuyệt đối không có cách nào phát hiện ra chúng. Nếu lấy tay gạt bỏ đám cỏ khô héo vàng bên trên, dưới lớp bùn dày chừng nửa thước, liền có thể thấy được từng viên một gạch mộ vô cùng lớn, khe hở giữa các viên gạch được gia cố bằng nước thép nung chảy, nếu muốn trong thời gian ngắn đào ra được mộ cổ bên dưới, chỉ có cách là sử dụng thổ pháo cho thổi tung một lỗ lớn.

Chỉ là khu vực này lại nằm ngay sát đường lớn, tuy rằng có chút hoang vu vắng vẻ, nhưng là con đường chính bắt buộc phải đi qua mỗi lần họp chợ, trước kia thỉnh thoảng vẫn thường có người qua người lại cho nên rất khó tìm

cơ hội để hạ thủ, cho dù trong đêm lén lút dùng thổ pháo nổ tung tường mộ, cũng có khả năng làm kinh động đến đội dân đoàn (Trans: Tổ chức vũ trang ở địa phương của bọn cường hào địa chủ thời xưa ở Trung Quốc) hoặc cảnh sát. Do đó Mã Vương Gia tuy rằng sớm đã nhòm ngó đến nơi này nhiều lần, nhưng vẫn chậm chạp chưa dám làm ra bất cứ động tĩnh gì. Ấy thế mà chiến loạn kéo tới, đột nhiên khiến cho khu vực này trở thành một nơi không dấu chân người, chuyện này đối với Mã Vương Gia mà nói thì quả thật là một cơ hội trời ban hiếm có, hăn liền lập tức bắt tay cùng với hai tên trộm mộ khác cũng có chút tiếng tăm - “Lão Bắc Phong” với biệt tài thông thạo sử dụng thuốc nổ, cùng tay hảo thủ sức lực hơn người “Phí Vô Kỵ”, để tránh bị người khác nhòm ngó sinh nghi, ba người đều đóng giả thành đạo nhân, mang theo một số đồ nghề chuyên dụng, chất đầy trên lưng mấy con lừa, ngày nghỉ đêm đi, từ từ tiếp cận bờ sông Ứng Nê.

Sở dĩ con sông này có tên là “Ứng Nê”, bởi vì trong lòng sông một nửa là nước còn một nửa là bùn đất phù sa, dù cho hạn hán hay lũ lụt, trước sau vẫn luôn ngập trong bùn nhão như này. Những năm gần đây, lưu lượng nước đổ về sông Ứng Nê càng ngày càng ít dần, vốn lòng sông từ đầu cũng phải rộng đến mấy trượng, lại bị phù sa chia tách thành mấy đoạn sông, chỉ khi nào nước mưa lên cao đến đỉnh điểm, mới thỉnh thoảng liền thành một dòng. Trong lòng sông mọc lên đây những bụi cỏ cao vài thước, có nhiều người từ nơi khác đi ngang qua không biết tình hình khu vực này, lúc đi ngang qua định bụng ghé xuống sát bờ sông tranh thủ vốc miếng nước uống hoặc để rửa mặt gì đó, trong tình huống không hề có chút chuẩn bị nào, nếu một chân vô tình đạp phải vũng bùn bên dưới đám cỏ khô, rất dễ bị mắc kẹt rồi bỏ mạng một cách oan uổng, không một ai có thể nói rõ rốt cuộc đã có biết bao nhiêu người phải chôn thây tại đây. Chỉ là con sông này bởi vì chết quá nhiều người, ngoại trừ lạch nước hẹp ở giữa lòng sông còn có thể tạm coi là sạch ra, đại bộ phận những đoạn sông khác quanh năm suốt tháng đều chảy ra thứ nước đen ngòm, một mùi hôi thối tởm lợm toả ra khắp xung quanh.

Thời điểm đám người Mã Vương Gia tới được bên bờ Ứng Nê, mặt trời đã ngả về tây, hoàng hôn sớm đã buông xuống. Bởi vì trước đó đám người Mã Vương Gia đã tới nơi này không ít lần để quan sát tình hình địa thế, cho nên bọn họ gần như không tốn một chút sức lực nào đã tìm thấy vị trí cổ mộ, liền đem bức tường gạch kiên cố chuẩn bị đào ra. Lão Bắc Phong đi trước dẫn đầu, dùng ngón tay gõ gõ lên những viên gạch mộ to lớn, thăm dò vị trí bên dưới. Hai người Mã Vương Gia cùng Phí Vô Kỵ đứng ở một bên chờ đợi, Mã Vương Gia thần sắc nhàn nhã cầm tẩu thuốc hút từng hơi dài, Phí Vô Kỵ thì không được thanh thoi như vậy, hắn tập trung nhìn chăm chăm vào biến hoá trên khuôn mặt của Lão Bắc Phong, có chút lo lắng sợ rằng số lượng thuốc nổ mang theo không đủ.

Lão Bắc Phong không nhanh không chậm, bình tĩnh thăm dò kỹ càng độ dày mỏng của từng viên gạch, rồi nói với hai người kia: “Hai vị lão ca, cái vách sắt này thật sự kiên cố đấy, thuốc nổ chúng ta mang theo tuy rằng không đủ, nhưng theo tôi dự đoán, chỉ cần tập trung hoá lực của thổ pháo đặt vào điểm yếu nhất của bức tường, không mở được một lối to thì ít nhất phải mở được một lối nhỏ, cũng không có gì sai biệt lắm!”

Mã Vương Gia nghe thấy vậy, khẽ gật đầu, lên tiếng phân phó: “Thôn dân xung quanh đây đã sớm bỏ chạy hết sạch, chúng ta gây ra động tĩnh lớn một chút cũng không sao, chỉ là cần phải tính toán lượng thuốc nổ vừa phải, chớ nên làm hỏng đồ vật bên trong mộ là được, tiền cả đấy!”

Trong ba người Mã Vương Gia chính là thủ lĩnh, sau khi được hắn ta cho phép, Lão Bắc Phong mới dám bắt tay vào động thủ, thuốc nổ pháo dẫn được lắp đặt một cách hết sức thuần thục nhanh chóng, ầm ầm, tiếng nổ rền vang một góc trời, đừng nhìn loại thuốc nổ này được làm từ đất mà coi thường, tỉ lệ phối trộn nguyên liệu bên trong của nó hết sức cao minh, uy lực gây ra khi nổ quả thực không nhỏ, trực tiếp khiến cho đất đá nổ tung rơi xuống như mưa rào, khói bụi mịt mù. Lão Bắc Phong thời trẻ có một quãng thời gian làm việc

tại cục Hoả Khí Bắc Dương, đã từng chế tạo đủ các loại thuốc nổ đạn dược, những năm gần đây lại đi theo Mã Vương Gia lẫn lộn giang hồ trộm qua không ít mộ cổ, dùng thổ pháo phá tường chính là sở trường của hắn, đợi sau khi khói bụi tan đi, chỉ thấy phần đỉnh của toà cổ mộ vô danh này đã bị thủng ra một lỗ hổng lớn.

Lỗ hổng bị thổ pháo cho nổ ra, vị trí vừa vặn nằm ngay trên đỉnh cửa đồng chắn ngang mộ đạo, vòng qua lớp vách sắt kiên cố nhất, nhưng khoảng trống lộ ra phía sau cũng không phải là mộ đạo, bên trong có một tấm bia mộ tạc từ thạch bích được dựng thẳng đứng, ba người không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, làm cái nghề trộm mộ này nhiều năm như vậy, vẫn chưa từng thấy qua nhà nào lại đặt mộ bia ở trong phần mộ cả, đây là phong cách kiểu quái gì vậy? Ngay sau đó mấy người liền đánh bạo cùng nhau tiến về phía trước, hai mắt cẩn thận dò xét từng chút một, ai cũng đều không nhận được ý nghĩ muốn xem thử xem trên tấm bia đá thạch bích kia rốt cuộc ghi chép thứ gì.

Tấm bia này vừa dài vừa phẳng, được chế tạo trông hết sức kỳ lạ, chất liệu được dùng chỉ là loại đá xanh phổ thông rất dễ kiếm, phần đỉnh phía trên chạm khắc một cái đầu quý, ngay chính giữa tấm bia lại khắc một dòng chữ lớn xiên xiên vẹo vẹo, các nét chữ gây cho người ta cảm giác quái dị cầu thả, lộ ra mấy phần tà khí.

Trong số ba người bọn họ, chỉ có Phí Vô Kỳ là người thô kệch một chữ bé đôi không biết, Lão Bắc Phong tuy rằng nhận biết được một số mặt chữ thường dùng hằng ngày, nhưng hơn phân nửa là nhận sai, cho nên nhiều nhất cũng chỉ biết được chừng hơn trăm mặt chữ đơn giản nhất, hơi phức tạp hơn tí là hắn chịu chết không đọc nổi, đối với lối chữ khắc triện trên bia đá này càng là một chữ cũng không biết. Hai người hắn tiến lên quan sát tấm bia đá này, chẳng khác gì như xem thiên thư, liền nửa chữ cũng không đọc ra được, đành phải quay sang thỉnh giáo Mã Vương Gia rốt cuộc chữ viết bên trên bia đá này có nghĩa là gì. Mã Vương Gia là người có học vấn uyên bác, lại thông

hiếu cổ kim, tự nhiên là không làm khó được hẳn, dòng chữ khắc trên bia đá mặc dù có điểm kỳ lạ, tuy nhiên vẫn chưa phải là loại chữ triện cổ đại phức tạp khó đọc đã sớm thất truyền từ lâu, hơi động não suy nghĩ một chút, trong lòng lập tức thấu hiểu tất cả.

Không nhìn thì không sao, vừa nhìn một cái, Mã Vương Gia vậy mà cảm thấy trong thâm tâm đột nhiên sinh ra một trận hàn ý, nội dung dòng chữ được khắc trên bia đá kia chính là: “Kẻ nào dám đột nhập vào mộ phần của ta, ắt bị ác chú nguyên rửa vạn kiếp bất phục.” Thì ra đây là một khối nguyên rửa thạch có từ thời cổ đại của chủ mộ dùng để đe dọa những tên trộm mộ đang có ý định bất chính, cũng chính là chủ mộ phát hạ cổ chú, ai dám đào ra ngôi mộ này, chủ mộ dù cho đã chết trăm ngàn vạn năm cũng sẽ hiện hồn khiến cho kẻ đó rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, người nào xui xẻo gặp phải khối đá này, tương đương với một chữ - Chết.

Từ xưa đến nay, sau khi những quan niệm, quy định về việc hậu táng được hình thành, trải qua suốt mấy ngàn năm lại ngày càng phát triển hơn, nhưng trong lòng cổ nhân vẫn có một loại quan niệm thâm căn cố đế về cái gọi là “trần sao thì âm vậy”, có rất ít quan công quý tộc nguyện ý “giấy áo ngói quan”. Việc mai táng đã không thể giản tiện được, vậy chỉ còn có cách nghĩ mọi loại biện pháp để ngăn ngừa đám trộm mộ nhòm ngó, ngoại trừ cơ quan cạm bẫy bên ngoài mộ ra, sử dụng bùa chú nguyên rửa chấn nhiếp cũng là một loại biện pháp thường thấy. Mã Vương Gia trước kia đã từng gặp qua sự tình như này, một khi đã dám làm cái nghề lẩn lộn qua lại giữa âm dương hai giới này, liền sớm đem mấy lời nguyên rửa dọa nạt này ném ra sau đầu, hẳn đối với loại độc chú này sớm đã thành thói quen, căn bản cũng không thèm quan tâm đến. Song lần này không biết tại sao, hẳn vậy mà cảm thấy trong lòng dâng lên một cỗ tâm hoảng ý loạn, nói không chừng trong toà cổ mộ vô danh này quả thực có điều kỳ quái.

Cũng may loại cảm giác đáng sợ ấy rất nhanh đã biến mất, theo như kinh

nghiệm trước kia mà nói, toà cổ mộ này ít nhất đã có từ trước thời nhà Tống, mặc dù quy mô tổng thể không lớn, nhưng những viên mộ gạch kia lại to đến hiếm thấy, có thể thấy được địa vị của mộ chủ hẳn phải rất cao, bên trong đảm bảo không thiếu kỳ trân dị bảo, chớ nên nghi thần nghi quỷ mà làm lỡ mất chính sự. Sau khi suy nghĩ một hồi, Mã Vương Gia tự làm công tác tư tưởng cho chính mình, hăn lấy lại bình tĩnh vốn có, ra về trấn định chỉ vào bia đá, giải thích cho hai người kia nội dung khắc bên trên: “Thử đọc những chữ trên bia đá, mới biết không ngờ lại là một vị anh tài của đời trước! Những chữ kia chính là cao danh của bậc tiên hiền được an táng trong ngôi mộ này.” Mã Vương Gia không nói sự thật cho hai người Lão Bắc Phong và Phí Vô Kỵ, hăn nghĩ thầm dù sao hai người họ cũng chẳng hiểu trên tấm bia kia là viết cái gì, nói ra chỉ sợ lại làm nhụt chí đồng đội, không bằng cứ nói đây là một cái bia mộ ghi tên bình thường, miễn cho lúc đang làm việc lại có người chột dạ.

Lão Bắc Phong cùng Phí Vô Kỵ trước giờ đối với Mã Vương Gia đều là bội phục đến sát đất, lúc này nghe hăn nói như thế, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, nhìn tấm bia đá thạch bích kia tuy hình dáng thập phần cổ quái, hoá ra cũng chỉ là để khắc lên danh tự của chủ mộ mà thôi, lại phải nói đến Mã gia, chẳng những nhận ra quái tự trên bia đá, mà còn xuất khẩu thành thơ, thật không thể không khiến cho người ta tán thưởng trong lòng. Mã Vương Gia thật chẳng khác nào thánh nhân trăm năm mới gặp một lần, đi theo Mã gia xem thế núi đào mộ cổ, quả thực so với cướp tiệm vàng còn tốt hơn vạn lần, không chỉ có thể phát tài nhanh chóng, mà còn học được bao điều mới lạ, mở mang học vấn, kiến thức, không hổ là thầy tốt bạn hiền của chúng ta.

Mã Vương Gia loáng thoáng có chút dự cảm chẳng lành, hăn từ trước tới nay tuyệt không phải là người hay nghi thần nghi quỷ, huống chi hiện tại tường mộ đã bị cho nổ sập, miếng ngon đưa đến tận miệng không ăn thì còn gì là đạo lý gì nữa? Nhưng loại dự cảm bất thường này vẫn khiến trong lòng hăn nảy sinh mấy phần bất an, chỉ muốn mau chóng làm xong việc rồi cuốn

gói thật nhanh ra khỏi nơi này, thế là hắn liền khoát tay, nói với hai người kia: “Được rồi hai vị, ba người chúng ta cộng lại một chỗ ít nhiều cũng phải trăm sáu trăm bảy tuổi, các vị không cần tăng bốc tôi lên đến tận trời xanh như thế đâu, việc quan trọng nhất bây giờ là phải tranh thủ thời gian thu thập mọi thứ sẵn sàng, tài giỏi ra sao cứ vào trong mộ khắc biết, hãy lấy hành động thay cho lời nói!”

Lão Bắc Phong cùng Phí Vô Kỵ cùng nhau nói phải, ngày nay thiên hạ đương lúc loạn lạc, thừa dịp năm xương già này hãy còn dùng được, phải nắm chặt lấy thời cơ, biết đâu lại được đổi đời? Lập tức ba người tập trung lại ngay trước cửa mộ, đổ hết chỗ rượu mang theo xoa khắp lên người, lấy bột chu sa hoà cùng với nước xem như thuốc màu, lại dùng bút lông chấm vào, mỗi người riêng phần mình tự tô vẽ một khuôn mặt dữ tợn với nước da đỏ rực, hệt như những vị hung thần trong các vở hý kịch, đỉnh đầu đội một khối khăn vuông màu lam.

Trang phục cũng như cách ăn mặc của đám người Mã Vương Gia nhìn như rất thần bí quý dị, kỳ thật chuyện này nhất cử nhất động bên trong đều có nguyên do của nó, kẻ trộm mộ tuy rằng không tin tà, nhưng lại không thể không tránh quỷ. Người mặc đạo bào đỉnh đầu đội khăn lam, tay trái đeo ngân sức, trên mặt vẽ hồng liễn, kiểu hoá trang này gọi là “Khôi Tinh Thích Đầu”. Theo như Cổ tinh học, “Khôi” đứng đầu trong chòm Bắc Đẩu, có thể nói là “cửu tinh chi khôi thủ” (Trans: Khôi thủ nghĩa là người đứng đầu/người chỉ đạo, do đó từ “Khôi” được đặt tên cho ngôi sao đứng đầu trong 9 ngôi sao thuộc chòm Bắc Đẩu). Ngôi sao này trên trời là chúa tể của vạn linh, dưới đất là chủ nhân của bách mịch. Khôi tinh cũng chính là Tham Lang tinh, truyền thuyết kể rằng Tham Lang Tinh Quân tướng mạo xấu xí, mặt mày hung ác, dân gian tôn làm Ti Quân Văn Vận Chi Tinh (Trans: Người cai quản sự vận hành của chư tinh vạn giới), mà dân trộm mộ như đám người Mã Vương Gia này đều cho rằng Tham Lang Tinh Quân có thể tru sát diệt tà, nếu như có thể thỉnh được Khôi Tinh Thiên Quan nhập thể, đừng nói

trong mộ phát sinh thi biến, cho dù là xuất hiện ngàn năm Thi Vương, cũng dễ dàng có thể một cước đạp bay.

Trong chốc lát, cả ba người liền đã chuẩn bị hết thầy sẵn sàng, trước khi tiến vào trong mộ còn phải thả lấy một nén “tầm long nhang”, Mã Vương Gia dùng miệng thổi nhẹ lên đầu nhang một hơi, hoả nhang màu vỏ quýt bị hắt thổi càng ngày càng sáng rực. “Tầm long nhang” đối với khí độc sinh ra do hoàn cảnh phong bế lâu ngày bên trong các cổ địa hết sức mẫn cảm, vừa gặp sương độc thi độc sẽ lập tức chuyển màu u ám.

Nhưng bất ngờ thay, chỉ trong nháy mắt khi đám người Mã Vương Gia vừa muốn cất bước tiến vào bên trong, rừng cây xung quanh bỗng nhiên nổi lên một trận âm phong, đem theo một cỗ hôi tanh gay mũi, Mã Vương Gia chợt cảm giác thấy có cái gì đó “sưu” một tiếng chạy vụt qua chân hắt xông thẳng vào cổ mộ. Hai người Lão Bắc Phong cùng Phí Vô Kỵ cũng cảm thấy y hệt vậy, nhưng thật sự tốc độ của thứ đó quá nhanh, khiến cho cả ba người đều không biết vừa tiến vào trong mộ rốt cuộc là thứ gì?

Phí Vô Kỵ trước kia đã từng làm thảo khấu, bình sinh giết người như ngóe, lá gan của hãn tuyệt đối là lớn nhất trong cả ba người. Gặp phải tình huống bất ngờ, hãn lập tức rút lấy khẩu Mauser, nhắm thẳng vào cửa mộ bắn liền mấy phát. Tiếng súng ùng ùng qua đi, trong mộ lại trở lại một mảnh yên ắng vốn có, cũng không có một chút động tĩnh nào, có lẽ nào thứ kia thật đã trúng đạn?

Mã Vương Gia thầm kêu trong lòng một tiếng xúi quẩy, lần này tại sao luôn cảm thấy có chút gì đó chẳng lành? Sóng to gió lớn cỡ nào lão tử đây cũng đã từng trải qua, chớ nên lật thuyền trong mương ở cái nơi xó xỉnh này chứ. Hãn thấy Phí Vô Kỵ còn định nổ thêm vài phát súng nữa, liền vung tay ngăn lại: “Đừng lãng phí đạn, tôi thấy thứ kia tám chín phần là do bị thổ pháo lúc này kinh động nên mới xông ra, không phải chuột thì cũng là hồ ly, Hồ Khôi hai vị này đều là Đại tiên gia, cùng chúng ta nước sông không phạm

nước giếng, chớ nên cùng chúng dây dưa tránh chuyện không hay.” Mặc dù trước đó bọn hăn đã tìm hiểu kỹ càng khu vực xung quanh mấy chục dặm tuyệt không có lấy một bóng người, nhưng để cho an toàn, Mã Vương Gia vẫn phân phó Lão Bắc Phong ở lại cửa mộ trông chừng, còn mình cùng Phí Vô Kỵ vào trong hành động.

Phí Vô Kỵ sớm đã nóng lòng không nhịn được muốn vào cổ mộ vợ vết ngọc ngà châu báu, nghe thấy lão đại sắp xếp như vậy liền lập tức đem ngọn đèn bão treo lên đầu cuộc chim, một tay giơ lên soi về phía trước, một tay mở chốt an toàn trên khẩu Mauser, cùng Mã Vương Gia người trước người sau chui vào mộ thất.

Diện tích của toà cổ mộ này cũng không lớn lắm, khả năng là được làm phỏng theo phòng ở của chủ mộ lúc sinh thời, trước sau chỉ có hai phòng, đều được xây bằng loại gạch mộ vô cùng to lớn, quan tài hăn là được đặt ở nơi sâu nhất. Bốn vách tường toả ra hơi lạnh căm căm, góc phòng mọc đầy từng mảng rêu lớn, hơi ẩm bốc lên có chút khó ngửi. Sau khi xem xét qua một lượt tình trạng bên trong mộ thất, trong lòng Mã Vương Gia đầu tiên không khỏi thất vọng một phen, xem ra nơi này trước kia đã từng bị thấm nước khá nặng, cơ hồ tất cả đồ bồi táng quý báu đều bị nước ngấm hoàn toàn mục nát, nhưng vừa nhắc mắt, bỗng thấy một chiếc quan tài lớn, nước sơn óng ánh, bị mấy chiếc khoen đồng treo lên giữa gian phòng.

Khi xây dựng cổ mộ người ta cũng thường trù tính đến sự xâm hại do mạch nước ngầm thấm vào, đồng dạng đều là lợi dụng các rãnh thoát nước, hoặc là thiết kế cung sàng (Trans: Có thể hiểu nôm na là một chiếc giường được tạc ra từ một khối đá, sau đó đặt quan tài lên trên để tránh tiếp xúc trực tiếp với mặt đất), còn cách khác dứt khoát và trực tiếp hơn là dùng các khoen đồng xích sắt đem quan tài treo lên cao, toà cổ mộ này chính là sử dụng loại phương pháp cuối cùng. Mã Vương Gia cùng Phí Vô Kỵ gặp được chiếc quan tài có thể coi gần như là hoàn chỉnh này liền vô cùng hào hứng, hai

người nhảy lên cung sàng được lát gạch xanh, cố gắng nạy mở nắp quan tài.

Phí Vô Kỵ khí lực toàn thân thoát chốc tăng vọt một cách mạnh mẽ, nạy nắp quan tài đối với hắn mà nói thật như là chơi đùa vậy, bụp bụp mấy tiếng, hắn đã nạy rơi mấy cái đinh lớn rỉ sét loang lỗ cắm trên nắp quan. Vì để đề phòng thi khí ứ đọng lâu ngày bên trong xộc ra, hai người trước lùi ra sau vài bước, đi tới phía cuối quan tài, vươn xẻng kê vào nắp quan rồi ra sức đẩy một đoạn. Không gian bên trong mộ thất hoàn toàn là một mảnh đen nhánh, hai tên trộm mộ nín thở, giơ cao đèn bão soi sáng, đôi mắt tham lam nhìn vào trong quan tài, bất quá tình hình phía bên trong lại làm cho người ta trợn mắt há mồm, nửa ngày cũng không hiểu nổi rốt cuộc ra sao.

Phí Vô Kỵ mặt mày mờ mịt, liên tục dùng tay sờ lên chiếc đầu trọc lốc của mình, hỏi Mã Vương Gia: “Mã lão gia, đây phải chăng là có nước nhưng không có cá a?” Thứ hắn vừa nói là một câu “tị khẩu”, cũng là một loại tiếng lóng trong giới giang hồ, cổ mộ là lãnh địa của người chết, người sống đi vào trộm mộ vì để cho mình có thể an tâm hành sự, quả thực đã nghĩ ra rất nhiều điều phải kiêng kị, “tị khẩu” là một loại kiêng kị trong việc nói năng, tối kỵ nhắc đến những từ như “chết, thi, âm, minh, đào, mộ phần,...”, họ cho rằng những từ này vô cùng xui xẻo, thời điểm cùng nhau nói chuyện đều cố gắng tận lực tránh không nhắc tới. Hai tiếng “quan tài” đồng âm với “quan tài” (Trans: Quan tài trong “quan tài người chết” và quan tài trong “thăng quan phát tài”), cho nên cũng không cần tị khẩu, nếu như nói quan tài có nước nhưng không có cá, chính là ám chỉ đến việc bên trong không có thi cốt mà chỉ có đồ vật bồi táng.

Kỳ thật coi như Phí Vô Kỵ không hỏi, Mã Vương Gia cũng đã thấy được sự tình trước mắt, dù cho là hắn kiến thức rộng rãi, nhưng cũng không thể giải thích nổi rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra. Đầu tiên cổ quan tài lớn này mặc dù bị hơi ẩm ảnh hưởng, nhưng những chiếc đinh đóng trên nắp quan vừa mới được cạy ra trước đó, đều là hoàn hảo không chút tổn hại. Trong

quan tài bày biện mấy chục kiện vàng mã bồi táng, ít nhất điều này đủ để nói lên một điều rằng nơi này còn chưa bị người khác nhòm ngó qua, đã có những vật bồi táng kia liền có thể khẳng định tuyệt không phải là mộ giả, nhưng tại sao bên trong lại không có thi hài của chủ nhân? Chẳng nhẽ trải qua nghìn năm, thời gian đã làm hao mòn, hư thối đến nỗi ngay cả một mẫu xương vụn cũng không để lại nửa điểm, tuy nhiên sau khi xem xét từ đủ loại dấu hiệu xung quanh, khả năng này hầu như là không có!

Liên tưởng đến lời nguyên độc địa khắc trên bia đá ở trước mộ đạo, cộng thêm thứ gì đó vừa chạy vụt qua chân bọn hắc lúc trước, Mã Vương Gia trong lòng cũng bắt đầu đánh thót từng tiếng một, nhưng đối mặt với châu báu ngọc ngà trong mộ, tên trộm già trong lúc nhất thời trở cũng trở nên háms lợi mờ mắt, hắc cấn rằng nói với Phí Vô Kỵ: “Thấy quái mà không quái, ắt quái tự bại! Người quản nhiều chuyện như thế để làm gì? Cầm! Cầm xong đem cái quan tài rách kia cho một mồi lửa đốt quách bỏ đi, sau đó lập tức quay trở lại!”

Phí Vô Kỵ đáp ứng một tiếng, việc này hắc đã từng làm không ít lần, lập tức đi xung quanh quan tài nghĩ cách đẩy rơi nắp quan sang một bên. Lúc này Mã Vương Gia hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào những thỏi vàng tượng ngọc đang toả ra một thứ ánh sáng mê người bên trong quan tài, không đợi Phí Vô Kỵ đẩy xong nắp quan, liền thả người nhảy vào, đem từng kiện minh khí tùy táng cất hết vào trong chiếc túi làm bằng da rắn. Đáng ra người như Mã Vương Gia, được người trong giang hồ xưng là “Quan Sơn Mã Gia”, tay nghề trộm mộ tổ truyền, mấy chục năm qua đào ra không biết bao nhiêu cỗ mộ, việc đời thấy qua vô số, trong giới lục lâm cũng rất có giao tình, trong nhà ruộng tốt mấy trăm nghìn mẫu, còn mở ra mười mấy hiệu buôn, ở địa phương có thể được coi là một trong những gia tộc quyền thế đếm trên đầu ngón tay. Nhưng Mã Vương Gia hết lần này tới lần khác lại để tiền tài che mờ hai mắt, không phải do ánh mắt của hắc không tốt, mà cùng một dạng với đám đại gia chân đất mới nổi, thấy tiền là sáng mắt, không còn phân rõ đúng

sai phải trái, lòng tham càng ngày càng lớn, nước lên thì thuyền lên, kiếm được biết bao nhiêu tiền cũng vẫn chưa thấy đủ, thật đúng với câu “lòng tham không đáy”. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, nếu như không ham bạo lợi, ai lại nguyện ý đi làm cái nghề trộm mộ quanh năm phải chui hầm đất không thấy ánh mặt trời, nguy hiểm luôn luôn rình rập làm gì? Có thể thấy được loại người tham tiền đến u mê như này, tâm trí một bộ, dù có bản lĩnh bằng trời đi chăng nữa cũng chẳng làm nên trò trống gì, chính loại tính cách này đã chú định tương lai hẩm sớm muộn vì thế sẽ phải trả một cái giá cực đắt.

Trong quan tài chất đầy kỳ trân dị bảo, quả là một món hời lớn, Mã Vương Gia tâm hoa nộ phóng, mặt mày hớn hở, các nếp nhăn trên mặt như giãn hẳn ra, hẳn ngồi xổm trong quan tài, hai tay nhanh như chớp hết cầm lấy vật này lại nhét theo vật nọ vào trong túi, nhưng đúng vào lúc này, hẳn đột nhiên cảm thấy bên trong mộ thất có gì đó không đúng... Không gian xung quanh dường như rơi vào chết lặng, thứ duy nhất hẳn còn cảm thấy được là hơi thở căng thẳng của chính mình!

Mã Vương Gia lấy làm kỳ quái, tên trời đánh Phí Vô Kỵ kia chẳng nói chẳng rằng lại chạy biến đi đâu không biết? Hẳn không phải vừa mới loay hoay cạy nắp quan tài ra sao? Nhưng nắp quan tài rõ ràng mới bị nạy ra có một nửa, quan tài cũng chưa được hạ xuống, đến cái bóng cũng chẳng thấy đâu. Mã Vương Gia thấp giọng triệu hoán: “Lão Thiệt... Lão Thiệt người vẫn còn ở đó chứ?” Nhưng bên trong mộ thất vẫn hoàn toàn lặng ngắt như tờ đến tiếng cây kim rơi xuống cũng có thể nghe rõ mồn một, không một tiếng đáp lại. Mã Vương Gia trong lòng biết ngay có chuyện chẳng lành, bất quá dù sao cũng là lão giang hồ, gặp nguy không loạn, thân thể nhoáng một cái từ trong quan tài nhảy ra, thời điểm chân vừa chạm đất cũng là lúc chốt an toàn trên khẩu Mauser được gạt ra.

Trong khoảnh khắc điều đầu tiên Mã Vương Gia nghĩ đến chính là kịch bản Phí Vô Kỵ cùng Lão Bắc Phong hợp lực phản bội hẳn, cái nghề trộm mộ

này nội bộ lục đục dẫn đến nội chiến, vì tiền tài tự giết lẫn nhau đã không còn là chuyện gì lạ, có lẽ hai tên gia hoả kia muốn đem mình chôn sống trong mộ... Ý nghĩ này vừa mới nhen nhóm trong đầu, Mã Vương Gia liền phát hiện trên cung sàng phía dưới quan tài nằm lẫn lóc hai cổ thi thể đầm máu, mặc dù toàn thân máu thịt be bét, nhưng mượn nhờ ánh sáng từ ngọn đèn bão, Mã Vương Gia vẫn có thể thấy rõ mồn một.

Hai cổ thi thể, một cái đầu trọc lông lốc tuyệt đối là Phí Vô Ky, còn cái kia lưng còng gập lại tự nhiên chính là Lão Bắc Phong, đặc điểm nhận dạng của hai người này phải nói là quá rõ ràng, liếc mắt qua một cái liền có thể nhận ra ngay. Mã Vương Gia lông tóc toàn thân dựng đứng hết cả lên, hắn không thể nào tưởng tượng nổi chuyện khủng khiếp gì đã xảy ra bên trong gian mộ thất này, ngay cả Lão Bắc Phong được cử ở ngoài canh chừng cũng gặp nạn, hai người đang sống sờ sờ bỗng nhiên vô thanh vô tức lăn đùng ra chết, hơn nữa còn chết vô cùng kinh dị.

Mã Vương Gia biết rằng hôm nay ắt sẽ lành ít dữ nhiều, vội nhắc chân muốn chạy, đúng vào lúc này, khắp các xó xỉnh xung quanh từng đợt âm thanh rợn người “xì xì xào xào” tựa như đàn chuột chạy loạn truyền đến, chốc lát, thứ âm thanh ấy càng trở nên mãnh liệt hơn kèm theo một mùi hôi tanh tởm lợm trộn lẫn vào trong không khí vốn đã ẩm thấp mốc meo. Dựa theo phương hướng xuất hiện của thứ đó, hắn là đường lui đã bị chặn mất. Mã Vương Gia cái khó ló cái khôn, lập tức quay người nhảy trở lại quan tài treo, hai tay khệp chặt nắp quan, tự giấu mình bên trong.

Hắn làm như vậy cũng không phải là tự tìm đường chết, mà là một tuyệt chiêu do tổ tiên truyền lại, người xưa kể rằng, nếu như trong mộ gặp phải oan hồn cương thi, chỉ có cách là trốn vào trong quan tài, đồng thời đem nắp quan tài kéo lên, chặn mất đường về hang ổ của nó, dương khắc âm, âm kỵ dương, không quá nửa ngày, cương thi lệ khí đều sẽ bị tiêu tán, người nằm bên trong cũng liền được an toàn. Trực tiếp xông ra khỏi cổ mộ cũng không phải không

được, nhưng có trời mới biết Tham Lang Tinh Quân có thật sự hiển linh hay không? Lựa chọn cách kia ít nhất trước mắt so với việc trực tiếp đối đầu với cương thi tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Mã Vương Gia giống như một cỗ thi thể nằm trong quan tài, vô luận nhìn từ bên ngoài dù cho thể tích có lớn thế nào đi chăng nữa, một khi đặt mình vào trong đó, đem nắp quan tài đóng chặt, cũng sẽ cảm thấy không gian bên trong thật sự là quá chật hẹp đè nén. Nhưng Mã Vương Gia lúc này không có thời gian rảnh để mà cân nhắc đến chuyện thoải mái hay không thoải mái, hắn thở chậm lại, lỗ tai dán chặt lên vách quan nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Nhưng cỗ quan tài này được làm dày đặc kiên cố, hóng mãi nửa ngày cũng chẳng nghe ra được cái gì, Mã Vương Gia trong lòng hạ quyết tâm: “Lão tử cùng người hôm nay thi gan, nghỉ chán lại mò ra, xem người có thể chống cự được đến lúc nào?” Đương lúc nghĩ kế thoát thân, đột nhiên cảm thấy bắp chân bị một bàn tay gắt gao bắt lấy, xương đùi như muốn vỡ nát. Lúc trước hắn cùng Phí Vô Kỵ chưa kịp nạy hết nắp quan tài ra, chẳng lẽ nửa quan dưới còn có thứ gì đó ẩn nấp? Hay là ban nãy khi hắn đang thất thần quan sát thi thể hai tên đồng bọn, thứ đó đã thừa cơ trốn vào trước? Bản năng cầu sinh trời dậy, Mã Vương Gia cố gắng vùng vẫy muốn chạy thoát, nhưng lại phát hiện bắp thịt toàn chân cứng ngắc, hoàn toàn không thể động đậy, hắn chỉ có thể hoảng sợ mở to hai mắt, tùy ý để cho Diêm Vương từ từ đem hắn mang đi.

Đến cuối cùng Mã Vương Gia thần trí bắt đầu trở nên mờ hồ lú lẫn, đương cơn hoảng loạn bỗng giống như có một giọng nói khàn khàn vang lên trong đầu hỏi hắn một ít chuyện, tuyệt không phải là thanh âm của người sống, mơ mơ màng màng qua một hồi lâu, đột nhiên toàn thân chấn động, như là từ bên trong ác mộng tỉnh lại, tay chân rốt cuộc đã có thể cử động lại được như bình thường. Mã Vương Gia như được đại xá, làm sao còn dám

đánh chủ ý đến ngọc ngà châu báu trong mộ, vôi vàng đầy tung nắp quan tài, hấn lộn nhào từ trên không xuống đất, lão đảo xông ra khỏi mộ đạo như kẻ say rượu.

Khi về đến nhà, Mã Vương Gia giống như hoàn toàn biến thành một người khác, người trong nhà cảm thấy lão thái gia khẩu âm gần đây rất quái lạ, chắc mẩm tám phần là do đi đường chẳng may trúng gió, cũng không có suy nghĩ nhiều nữa. Đám con cháu cùng các đệ tử tranh thủ thời gian tới thỉnh an, đồng thời hỏi qua một chút sự tình chuyển đi đến sông Ứng Nê vừa rồi, Mã Vương Gia liền giản lược nói qua một lần, sau đó một câu cũng không hé, liên tiếp mấy ngày đóng cửa không ra, bất luận bằng hữu hay họ hàng thân thích đều một mực không muốn gặp, chỉ ở trong sảnh tự rót rượu rồi tự uống, hồ ngôn loạn ngữ: “Đại quý, tiểu quý, quý thất cổ, quý chết đuối,... Đến, uống! Uống!” giống như đang mời rất nhiều cô hồn dã quỷ đến cùng hấn cùng nhau uống rượu. Hành động hết sức quỷ dị này của hấn khiến cho già trẻ lớn bé trong nhà ai nấy đều sợ hãi mặt cắt không còn một giọt máu, lão thái gia đây là bị làm sao? Chẳng lẽ bị ma quỷ làm cho mê hoặc đầu óc? Nhưng Mã Vương Gia ngày thường ở nhà làm mưa làm gió, nói một là một, hai là hai, cho nên đám người hoài nghi chỉ dám nói thầm ở trong lòng, không ai dám hé răng nửa lời.

Mã gia được tính là một đại gia tộc, gia tài bạc triệu, ngoại trừ ngón nghề trộm mộ tổ truyền, cũng giao lưu mật thiết với giới lục lâm, cho đến bây giờ còn không có tách ra thành các chi thứ, mọi công việc quan trọng trong nhà đều do Mã Vương Gia hấn một người định đoạt tất cả. Người trong nhà thấy lão thái gia như thế, lo lắng cho hấn tuổi tác đã cao chẳng may có điều gì sơ xuất, vôi vàng mời đến mấy vị lang trung vì hấn chuẩn bệnh, nhưng đều bị mắng đuổi ra ngoài.

Đương lúc người nhà không biết làm sao cho phải, trùng hợp một hôm trời tối đen như mực, thái độ của Mã Vương Gia đột nhiên trở nên khác

thường, cho gọi toàn bộ nam nữ già trẻ hết thấy triệu tập đến trong thính đường, xem chừng như muốn mở một cuộc hội nghị gia tộc. Mã trạch tường cao viện sâu, chính sảnh được bày biện hết sức trang nhã và tráng lệ, bên trong nội đường còn học đòi văn vẻ, treo cao bức hoành phi “Thi thư truyền gia, hiếu lễ vi bản” (Trans: Gia tộc với truyền thống học hành, lấy hiếu lễ làm gốc), loại phô trương này khắp nơi đều cho thấy Mã gia là một gia tộc tài đại khí thô, dòng dõi hiển hách. Nhưng bởi vì trong nhà có không ít đồ đạc trang sức đều là từ cổ mộ đào ra, khiến cho Mã trạch vốn đang khí phái lại thêm mấy phần âm trầm lạnh lẽo, trong nhà có một chút nha hoàn bà vú nhát gan, đến giờ thắp đèn thối lửa, liền không dám tùy tiện đi lại bên trong sảnh viện, các nàng đều cảm thấy trong viện tử này có gì đó vô cùng đáng sợ.

Đám người Mã gia nghe lão thái gia có điều cần phân phó, đều không dám thờ ơ, theo bồi phận lần lượt đứng trang nghiêm hai bên mái hiên, cung kính chờ đợi Mã Vương Gia dạy bảo. Khi ấy vẫn còn tục trọng nam khinh nữ, kể cả là mấy vị di nãi nãi (Trans: vợ, vợ bé, mẹ, bà,... nói chung dù có vai vế thế nào nhưng là nữ đều bị coi thường), lần này lại triệu tập cả các nàng tới gia nghị quả đúng là hiếm thấy, cho nên nữ quyến trong nhà bất luận bồi phận đều phải đứng ở hàng cuối. Ngoài trời mặc dù mây đen vần vũ, nhưng trong nội đường vẫn không có thắp đèn, Mã Vương Gia ngồi trên ghế bành, mọi người ngay cả mặt hắc cũng không thấy rõ, hắc còn chưa mở miệng nói chuyện, người khác tự nhiên cũng không dám ho he, nhưng trong lòng ai cũng đang tự mình lẩm bẩm: “Không biết lão thái gia hôm nay trúng phải gió hay sao? Triệu tập nhiều người như vậy còn không cho thắp đèn?”

Sau khi mọi người đã đến đông đủ, lại đợi qua một hồi lâu, Mã Vương Gia lúc này mới mở lời, đầu tiên là thở dài một tiếng: “Ai... Ta đêm qua mơ thấy từ đâu xuất hiện một con mèo đen đi tới cào cửa, xem chừng năm xương già này cũng chẳng sống được bao lâu nữa. Lẽ ra đã sống đến từng này tuổi, nên hưởng phúc cũng đều đã hưởng, nên bị tội cũng đều đã gặp, sinh mệnh đã cạn, dù chết cũng là bình thường. Tiếc rằng sau khi ta chết, khí số Mã gia

liền tận, cả cái gia nghiệp lớn như vậy một sớm một chiều cũng sẽ lụn bại, vừa nghĩ tới đám người tử tôn các người vẫn phải lưu lại trên đời gặp nạn, ta ở dưới cửu tuyền cũng khó có thể nhắm mắt.”

Đoàn người chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, hiện tại Mã gia nhiều ít cũng có tám đường tiền tài sinh ý, coi như lão gia tử mạng này quy tiên, coi như bọn họ không làm chi ăn, gia nghiệp lưu lại lớn như thế, cũng đủ ăn sung mặc sướng trong mấy chục năm trời, tại sao lão thái gia lại nói nhà này mắt thấy chẳng mấy mà lụn bại? Chỉ nghe Mã Vương Gia nói tiếp: “Ta hỏi các người một câu, Mã gia chúng ta hôm nay giàu sang thịnh vượng như vậy, hết thảy đều là từ đâu mà tới?”

Mấy người con trai của hãn nhao nhao tranh nhau trả lời, có người nói: “Ta nhìn Mã gia có thể có được ngày hôm nay, chủ yếu là do nhà chúng ta chăm chỉ tích đức làm việc thiện, trọng nghĩa khinh tài, hắc bạch hai đạo nơi nào mà không có nhân tình? Có thể nói là bằng hữu trải khắp thiên hạ, tạo thành các mối quan hệ ngày càng mở rộng, lúc này mới khiến cho sinh ý thịnh vượng, tài nguyên phát triển.”

Lại có người nói: “Cũng không phải, ta thấy tự nhiên là do chúng ta có được tổ tông truyền thừa <>, cho nên Tương Âm Mã gia chúng ta (Trans: Mã gia ở vùng Tương Âm) mới được người đời xưng là Quan Sơn Mã, đương thời nhắc tới Quan Sơn Mã, đã là dân trộm mộ thì kẻ nào mà không biết, người nào mà chẳng hay?”

Cũng có người nói: “Không phải, <> cho dù thần diệu vô song, nhưng cũng phải là cao thủ mới có thể lĩnh ngộ sử dụng, hiện tại Tương Âm Mã gia ta phú giáp một phương, nhân khẩu thịnh vượng, cái này đều là do lão gia tử ngài lao tâm khổ tứ kinh doanh mà có, ngài thật sự là tấm gương mẫu mực cho con cháu sau này.”

Mọi người người một câu ta một câu nói đến hồ hởi, lại nghe Mã Vương

gia thanh âm nửa sống nửa chết vang lên lần nữa: “Tất cả đều là rằm thối hết! Cam miệng chó hết lại cho ta, các người đám này đều là thùng cơm chỉ biết ăn không biết nghĩ, nói tới nói lui nửa ngày đều là nói láo! Để ta nói thật cho các người rõ, nhà chúng ta có thể có được như ngày hôm nay, tất cả đều là do mộ tổ hiển linh! Nhưng phong thủy luôn luôn luân chuyển, vận số một khi đã tận, hậu đại Mã gia khó tránh khỏi nữ bệnh nam tù, tử tôn chết hết, kẻ mù người câm, ôn dịch hoành hành...”

“Quan Sơn” bên trong <>, trên thực tế chính là nói đến việc trộm mộ, “sơn” nghĩa là “mộ phần”, mộ phần cũng được gọi là “sơn trạch”. Kỳ thật mộ phần và mộ tưởng chừng là một nhưng thật ra không hẳn là như vậy, thời xa xưa, người chết được chôn mà không có mộ phần, không xây dựng lăng mộ, không lập bia tưởng niệm thì chỉ được gọi là mộ mà thôi, nhưng trong miệng dân trộm mộ vùng Tương Kiềm (Trans: Tên gọi cũ của tỉnh Quế Châu), liền đều gọi chung là “mộ phần”, vì lí do kiêng kị cho nên âm trạch, nghĩa địa đều được nói lái thành “sơn trạch”, “quan sơn trạch” hàm ý chính là đào bới, trộm móc mộ phần. Tổ tiên Mã gia nhờ có <> mà phát tài, muốn an thân lập nghiệp xây dựng đời sau, cho nên cả nhà trên dưới đối với phong thủy thuật số hết sức mê tín, nghe Mã Vương Gia lớn tiếng như vậy, lập tức người người á khẩu không nói nên lời, rốt cuộc có chút khó khăn trong việc tiếp nhận những gì vừa được nghe. Hoang mang mất một lúc lâu, đám người mới chợt tỉnh lại rồi vội vàng nhao nhao xin hỏi Mã Vương Gia có biện pháp gì để bù đắp hay không, có người nói: “Dù sao Mã gia chúng ta muốn tiền có tiền, muốn người có người, có tiền liền có thể thông thần, có người liền có thể thành sự, chỉ cần ngài nói ra một cái biện pháp, chúng ta vô luận thế nào cũng có thể thực hiện được.”

Mã Vương Gia nói: “Biện pháp cũng không phải là không có, đối với chuyện mộ tổ Mã gia chúng ta khí số sắp tận, ta sớm đã có đoán trước, cho nên sau khi rong ruổi khắp thiên hạ, vượt qua thiên sơn vạn thủy, rốt cuộc cũng đã tìm ra được một nơi cát nhưỡng, là bảo địa trăm năm có một, chỉ cần

sau khi ta chết các người đem năm xương già này chôn vào đó, Mã gia còn hi vọng có ngày phục hưng...”

Đám người nghe lão thái gia nói vậy, ai nấy đều thở phào một hơi, vụng trộm oán trách hắt ta sao không nói ngay từ đầu, nguyên lai là đã bày mưu nghĩ kế chuẩn bị sẵn sàng từ trước, làm hại mọi người sợ bóng sợ gió một trận. Còn không đợi đám người định thần trở lại, Mã Vương Gia liền tạt một gáo nước lạnh: “Trước chớ vội cao hứng, khối âm trạch bảo địa này, kỳ thật chính là chính đường Mã trạch chúng ta, cũng chính là bên dưới chiếc ghế thái sư ta đang ngồi đây. Nơi này tả hữu thoáng đạt, cũng có Nam sơn Bắc thủy, núi cao nước chảy, phú quý không ngừng. Bất luận là âm trạch hay dương trạch, nơi đây đều là số một. Bây giờ tuổi thọ của ta bất quá chỉ còn kéo dài được ba ngày nữa, đây là mệnh trời chú định, các người không cần hao tâm tổn trí đi mời lang trung bốc thuốc làm gì, càng không cần quá mức thương tâm, hết thầy đều theo táng chế chuẩn bị là được. Chỉ là huyết này tuy diệu mà cũng kỳ, không hợp với lẽ thường, sau khi ta chết liền sợ các người không thể thực hiện theo những gì ta sắp phân phó, nếu có nửa điểm sai lầm, khối âm trạch này liền không còn giá trị gì nữa, sẽ lại tan cửa nát nhà như thường.”

Mấy người con trai biết rõ chuyện này tuyệt đối không phải là một trò đùa, vội vàng cùng nhau phát thệ, nhất nhất nghe theo lời sắp đặt của hãn. Thấy vậy, Mã Vương Gia cẩn thận chỉ điểm kỹ càng một hồi, nhất định sau khi hãn chết phải lập tức hạ táng luôn trong ngày hôm đó, địa điểm chính xác nằm ngay bên dưới mặt ghế thái sư, huyết sâu tám thước, mà tất yếu nhất là phải “loã thi đảo thực”, cũng chính là để cho thi thể không mặc quần áo, cũng không cần quan tài, trực tiếp đem phần đầu chôn hướng xuống dưới, chân chống lên trời, mặt hướng Đông Nam, sau đó lấy đất lấp kín lại. Trong bốn mươi chín ngày tiếp theo, Mã trạch người trong không được phép đi ra, người ngoài cấm cho phép tiến vào, bất luận là khách nhân đến phúng viếng hay là ai cũng không được mở cửa, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, đem toà nhà

này phá huỷ xây lại thành từ đường, những việc này một tơ một hào cũng không thể để xảy ra bất cứ sai lầm nào. “Các người nếu nghe theo di mệnh phải đem vị trí huyết này nhớ cho thật kỹ, nếu không tuyệt đối không thể sử dụng, cát hung chỉ cách nhau một ranh giới rất nhỏ, thế nhưng lại khác nhau một trời một vực!”

Sau khi đem hết thảy hậu sự an bài ổn thoả, không tới ba ngày, quả nhiên Mã Vương Gia đột tử ngay trên ghế bành, đám người Mã gia tuy đau buồn vì cái chết của lão gia tử nhưng cũng không dám thất lễ, vội vàng làm theo những gì hắc đã phân phó trước khi lâm chung, ngay tại chính đường phía dưới mặt ghế thái sư đào ra một huyết mộ sâu tám thước, nhưng tới thời điểm hạ táng, mọi người đều cảm thấy để lão gia tử mình trần như nhộng cắm đầu xuống đất có chút không ổn, cái này còn ra thể thống gì nữa a? Bên trong <> trước giờ chưa từng nghe thấy loại lễ chế nào như vậy cả? Mặc dù lão gia khi còn sống dặn dò có chút nghiêm trọng, nhưng hắc từ khi trở về từ sông Ứng Nê, hành vi thập phần khác thường, lời nói ra chưa chắc đã nên tin là thật. Nhưng đại đa số mọi người cảm thấy thà rằng cứ tin là có, còn hơn chủ quan coi thường, vì gia môn thịnh vượng, vẫn là nên thoả đáng làm theo những gì lão gia tử đã căn dặn. Kết quả thương lượng tới lui, cuối cùng cũng đưa ra được một biện pháp tạm có thể coi là ổn thoả nhất, đó là phía ngoài thi thể bọc lấy một lớp lụa trắng, rồi mới cho xuống huyết lấp lại.

Mấy ngày tiếp theo, Mã gia đóng cửa từ chối tiếp khách, cự tuyệt hết thảy những người đến đây phúng viếng, khoá chặt cửa trước ngõ sau, suốt một thời gian dài đoạn tuyệt giao lưu với ngoại giới, nhưng ngay khi thời hạn bốn mươi chín ngày sắp hết, đại nạn vẫn cứ là tìm đến.

Mã gia cả nhà đều cẩn thận làm theo di chúc của Mã Vương Gia, sau khi hắc chết vẫn giấu không cho phát tang, bên trong từ đường đào ra một cái huyết mộ sâu tám thước rồi chôn ngược hắc xuống, sau đó mấy ngày liền cửa đóng then cài. Mắt thấy chẳng mấy mà hết thời hạn bảy bảy bốn mươi chín

ngày, bỗng buổi tối ngày cuối cùng đi tới một nhóm người. Kỳ thật những người này cũng không phải là ngoại nhân, đều là người nhà đẳng ngoại cũng bạn cũ của Mã Vương Gia, chỉ vì Mã Vương Gia thọ thần sinh nhật sắp đến, bọn hắn đều là đến để mừng thọ lão thái gia.

Bởi vì tin tức Mã Vương Gia qua đời được che giấu rất kỹ, cho nên những người này tuyệt không hay biết chút nào, không nghĩ vừa mới tới Mã trạch, chỉ thấy cửa lớn đóng chặt, trong nhà cũng không phải đi vắng, nhưng mặc cho gọi cửa thế nào, bên trong quả thực vẫn không có lấy nửa điểm động tĩnh. Đang định phá cửa xông vào, lúc này mới có người nhà đáp lại, nói hiện tại không tiện tiếp đãi khách lạ, mà nguyên nhân nói ra cũng rất khó khiến cho người ta tin phục.

Đến mừng thọ lần này đều là những người trong giới lục lâm, nói trắng ra chính là thổ phỉ, hay còn được gọi là sơn tặc, tính cảnh giác rất cao, xem xét tình hình này liền lập tức nảy sinh nghi ngờ, cảm thấy việc này không đúng lắm, sợ rằng Mã trạch xảy ra chuyện gì bất trắc, thậm chí còn lo lắng mọi người trong nhà đã bị huyết tẩy toàn bộ. Lúc ấy thế đạo hỗn loạn, chuyện các bang phái, gia tộc,... trả thù nhau đều như cơm bữa, không có gì là lạ. Nhóm người này đều nhận ân huệ của Mã Vương Gia, còn phải trông chờ vào hắn để mà phát tài, đương nhiên không chịu khoanh tay đứng nhìn. Vũ khí luôn là vật bất ly thân đối với đám người giang dương đại đạo này, bọn chúng nhao nhao rút từ trong người ra những khẩu súng vẫn luôn được giấu kỹ, tiếng chốt an toàn được mở đồng loạt lách cách vang lên, ai nấy đều muốn nhanh chóng đi vào tìm hiểu thực hư chuyện này ra sao. Mã gia nhà cao cửa rộng, đám người đành phải lấy thân làm thang thay nhau nhảy vào bên trong.

Mã gia tường viện vừa cao vừa dày, nhưng dù sao cũng không phải là pháo đài, làm sao ngăn được những tên sơn tặc dày dạn kinh nghiệm như này? Nhưng khi vừa nhảy vào xem xét, liền phát hiện Mã gia trong nhà hết thảy mọi thứ vẫn như bình thường, không có cảnh tượng xác chết thành đống,

máu chảy thành sông như bọn hăn vẫn nghĩ, chỉ thấy cả nhà già trẻ lớn bé đều đeo khăn tang, mà lại chỉ có duy nhất Mã Vương Gia là không thấy đâu hết, lại truy hỏi một hồi, người nhà mới đem chi tiết mọi chuyện kể ra, nghe xong đám sơn tặc chỉ biết trợn mắt há mồm, không biết nên nói cái gì cho phải, đều là lần đầu nghe nói đến tục lệ mai táng lạ kỳ như vậy. Trong những người kéo đến lần này có một người là đầu lĩnh của đám thổ phỉ, thường gọi La miêng méo hay “La Tư Lệnh”, hăn từng cùng Mã Vương Gia lúc tuổi còn trẻ đập đầu kết bái huynh đệ, giao tình kéo dài suốt mấy chục năm, sau khi nghe rõ chân tướng sự việc, La Tư Lệnh liền lập tức phát hoả, đưa tay tát “ba” một cái thật mạnh lên mặt Mã gia đại nhi tử, lên giọng dạy dỗ: “Con mẹ nó biết vì sao ta phải tát người một cái không? Cha người đi rồi người cũng không thông báo cho ta lấy một câu, đây là sai lầm thứ nhất của người. Cái sai lầm thứ hai, táng không lấy lễ làm đầu, có thể tính là tội bất hiếu. Nếu không phải nể tình đại ca ta vừa ra đi không lâu, chỉ bằng vào hai cái sai lầm này, hiện tại mẹ nó liền có thể cho người hai phát súng vào đầu. Người thử hỏi mọi người ở đây xem, trên đời này nào có ai để cha ruột của mình người trần như nhộng mà cắm đầu chôn xuống đất? Còn dám đốt giấy để tang mạo xưng hiếu tử? Hay người còn có mưu đồ gì khác?”

La miêng méo khẳng khẳng cho rằng mấy người con trai vì chia tài sản cho nên đồ hại Mã Vương Gia, lớn lối la hét muốn đem thi thể từ trong đất đào ra, nhìn xem rốt cuộc vì sao lại chết, sau đó lại một lần nữa long trọng hạ táng. La miêng méo thân là thúc bá, thuộc vào hàng trưởng bối, Mã gia trưởng tử tuy rằng bị ăn tát oan, nhưng cũng không dám phản bác, trong lòng đành chịu uỷ khuất. Xã hội thời xưa nặng nhất hai từ hiếu đạo, ai cũng không gánh nổi cái danh mưu hại cha ruột, hơn nữa La Tư Lệnh trong tay còn mang theo súng, một bên giáo huấn đám nhi tử, một bên chỉ chỉ trỏ trỏ, ra lệnh cho đám hạ nhân, ai mà không biết vị La gia này là đầu lĩnh của đám thổ phỉ hung tợn, giết người như ngoé, một lời không hợp hay không vừa mắt liền bóp cò nổ súng, đối với loại người này nào ai dám nói một từ “không”.

Đám con cháu Mã gia vốn là đối với phân phó của Mã Vương Gia trước lúc lâm chung còn có mấy phần lo nghĩ, lại thêm La Tư Lệnh liên tục thúc ép, dưới tình hình vạn bất đắc dĩ, đành phải đem mọi người mời đến chính đường, mang theo cuộc xèng, bắt đầu trưởng tử đến trước linh vị dập đầu, hướng tiên phụ trên trời linh thiêng báo cáo nguyên do, sau đó mới cho động thủ đào đất.

Người trong Mã gia không ít đều là cao thủ trộm mộ, huyết sâu dưới tám thước đất đối với họ cũng chẳng thấm vào đâu, không mất nhiều công sức lắm liền đào được đến nơi, cuối cùng cũng nhìn thấy hai chân thi thể Mã Vương Gia, bởi vì chôn theo kiểu đầu dưới chân trên, cho nên bộ phận đầu tiên đào ra quả thật chính là hai chân, La Tư Lệnh vội vàng phân phó đám người cẩn thận nhẹ tay, chớ có làm hỏng thi thể của Mã Vương Gia.

Nghe La Tư Lệnh lên tiếng, mấy người dưới huyết đồng thanh đáp ứng, không dám tùy tiện dùng sức, tốc độ liền chậm lại, đột nhiên không biết là ai hô lên một tiếng kinh hãi: “Ồi! Hai chân Mã lão gia hãy còn cử động!” Mấy người kia nghe thấy thế thì vứt vội cuộc xèng trong tay, vội vàng đùn đẩy nhau bò lên khỏi hố đất như bị kiến lửa đốt đốt.

Biến cố đột nhiên xuất hiện làm đám người phát hoảng, trong số những người có mặt ở đây, ngoại trừ trộm mộ thì chính là thổ phỉ sơn tặc, cho dù thấy người sống rút gân lột da, cũng đều xem như việc nhỏ, nhưng thời kỳ ấy, đối với sự tình mê tín vẫn là hình thành tâm lý sợ hãi thâm căn cố đế, thứ bọn họ sợ nhất chính là cương thi. Đám người đều có chung một suy nghĩ, thi thể Mã Vương Gia đã nằm trong đất suốt hơn bốn mươi ngày trời, chưa bị mục rữa thối nát thì cũng coi như thối, đằng này lại còn cử động được, nhất định là đã biến thành cương thi. Hồi đó truyền thuyết liên quan đến cương thi được dân gian truyền lại quả thực có rất nhiều, mặc dù đại đa số mọi người đều chưa từng tận mắt thấy qua, nhưng người người đều có thể kể ra những tin đồn mình nghe được khá là trùng khớp với nhau, tỉ như một nam một nữ

cương thi kết hợp với nhau như thế nào, cương thi làm thế nào có thể nhào xuống vồ người, làm sao móc tim uống máu ăn tuỷ người qua đường,... một cỗ thi thể đột nhiên cử động được tự nhiên đủ khiến cho mọi người đều phải sợ hãi.

La Tư Lệnh hướng xuống huyết mộ xem xét, cũng thấy vạn phần kinh sợ, trong tầng đất bên dưới, lộ ra một đoạn lụa trắng rách nát đang quấn quanh một vật. Vật kia đang nhảy chồm chồm hướng lên trên nhúc nhích, tựa hồ bị chôn lâu trong đất đâm ra khó chịu, cố gắng giãy dụa muốn phá đất thoát ra, bởi vì bị quấn chặt trong một lớp lụa trắng, cho nên không thể thấy rõ vật đó là thứ gì, nhưng nhìn hình dạng tuyệt đối không giống như là hai chân của người.

La Tư Lệnh mặc dù cũng rất sợ hãi, nhưng dù sao hắn cũng đã từng là một tên tội phạm nổi danh khắp vùng Tương Âm, cả một đời giết không dưới trăm người, thấy qua vô số tình huống quái dị thảm khốc, đám người này đều là thủ hạ đắc lực của hắn. Giờ phút này thấy mọi người đều hoảng hồn như vậy, tranh nhau chen lấn ai cũng muốn nhanh nhanh chạy ra khỏi gian chính đường, vội vàng giương súng bắn liên mấy phát chỉ thiên, lúc này mọi người mới nhao nhao ngừng lại. La Tư Lệnh nói với bọn hắn: “Chư vị hãy đều nghe ta nói, chúng ta chỗ này có tổng cộng hơn mười khẩu súng máy, không việc gì mà phải sợ. Huynh đệ kết bái Mã lão gia của ta chết không được minh bạch, hôm nay mặc kệ bên dưới có thứ đồ vật gì, lão tử đều muốn lôi ra xem cho rõ ràng, nếu ai thấy sợ mà mở lời yêu ngôn hoặc chúng, cũng đừng trách súng của La miện méo ta không nhận người quen!”

La Tư Lệnh thân trùm thổ phỉ Tương Âm, giết người không chớp mắt, từ trước đến này đều dùng thủ đoạn ngoan độc để thu phục lòng người, hắn vừa nói ra khỏi miệng vậy mà tự nhiên mang theo một loại khí thế lãnh đạo, rất nhanh liền đem thế cục ổn định trở lại. La Tư Lệnh trước phân phó mọi người chuẩn bị sẵn dây mực cùng chu sa để chế trụ cương thi, sau đó đem cửa lớn

cửa nhỏ toàn bộ mở rộng, để cho ánh nắng bên ngoài chiếu rọi vào trong, hết thảy đều được chuẩn bị thỏa đáng, lúc này mới dí sát súng lục vào đầu hai tên hạ nhân, ép bọn chúng nhảy xuống huyết mộ, bóc ra lớp lụa trắng bọc ngoài, đem cỗ thi thể hoàn chỉnh hãy còn đang không ngừng nhúc nhích đào lên.

Đám người nơm nớp lo sợ tiến gần đến quan sát tình hình, ngạc nhiên không thôi, theo như người nhà Mã gia nói, thi thể Mã Vương Gia trước khi hạ táng được cởi trần truồng, bên ngoài chỉ quấn một tầng bạch lụa cho đỡ phải tội, nhưng thứ vừa được đào ra này, mặc dù bên ngoài cũng được bọc lấy bằng vô số lụa trắng, nhưng bất luận nhìn như thế nào, thứ kia cũng tuyệt đối không phải hình người. Toàn bộ cơ thể phình ra gấp đôi, những mảnh lụa găm dùng để bọc quanh thi thể đã bị kéo căng thành từng sợi tơ nhỏ, chột nhìn qua tựa như một cái kén nhện màu trắng. Một cỗ tanh hôi từ trong cái kén phát ra, đám người cảm thấy nghi hoặc khó hiểu, không phải là do bạch lụa che phủ quá nhiều làm cho thi thể sau khi phân hủy, thi khí không thể hóa tán, mới sản sinh ra loại dị trạng này, cái kén trắng kia có chút rung động, khả năng chính là bởi thi khí bên trong lưu chuyển tạo nên, vừa rồi quả là quái lạ hiếm thấy.

La Tư Lệnh bóp chặt lấy hai lỗ mũi, bước tới gần hơn để có thể quan sát cho rõ, lập tức phát hiện không đúng, tuyệt đối không phải trường khi do thi thể phân giải, ở giữa những khe hở giữa những sợi tơ tựa như kén nhện kia, lộ ra rất nhiều lân phiến, thi thể dù cho biến hóa thế nào cũng không có khả năng sinh ra được lân phiến, nhìn bộ dạng này, giống như một con quái ngư bị mắc vào lưới lụa, nhưng chôn sâu dưới mặt đất tại sao lại có cá, mà thi thể mã vương Gia lại chạy biến đâu mất?

Cái này làm cho đám người càng hoang mang lo sợ hơn, ngay cả người có kiến thức rộng rãi như La Tư Lệnh cũng cảm thấy mù tịt không rõ, chuyện này thực sự là vượt quá dự liệu của hắn. Qua một lúc, cỗ thi thể bị bạch lụa quấn lấy đã không còn động, La Tư Lệnh lúc này thậm chí đã có chút hồi

hận, đáng ra không nên tùy tiện đem thi thể Mã Vương Gia đào lên, nói không chừng sẽ còn dẫn tới đại họa khó lường, nhưng chuyện đã rồi, đành phải tự lên dây cót tinh thần, hăn ra lệnh cho những tay thủ hạ can đảm nhất đi lên cắt bỏ lớp lụa quấn ngoài, nhìn xem bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Mấy người con trai Mã gia cũng cảm thấy kỳ quái không thôi, vô cùng nóng lòng muốn xem thi thể cha mình đã bị xảy ra biến cố gì, không đợi người ngoài động thủ, liền vội vàng chạy đi tìm kéo, ba chân bốn cẳng cắt phăng bạch lụa, đợi đến khi nhìn thấy bên trong là một khối to lớn màu đen nhánh, tất cả mọi người đều không nhin được kinh hô một tiếng, thứ được quấn trong bạch lụa kia, không phải là thi thể của Mã Vương Gia, cũng không phải là quái ngư gì hết, thậm chí còn không cách nào có thể dùng ngôn ngữ để mà hình dung, quả thật đã vượt xa khỏi thường thức của mọi người.

Đối mặt với một “thi khối” to lớn mọc đầy vảy đen cơ hồ không thể phân biệt, La Tư Lệnh đột nhiên nhớ tới dưới trướng của mình có một vị quân sư qè chân tên là “Hoa Cóc”, người này tổ tiên xuất thân làm nghề gỗ tác, gỗ tác chính là quan khám nghiệm tử thi, gia học uyên thâm, bản lĩnh khám thi nghiệm xương nổi tiếng nhất vùng, vừa vặn lần này xuống núi “Hoa Cóc” cũng đi theo bên người, thế là liền cho gọi hăn đi lên phía trước, để hăn xem xem có thể chỉ đích danh thứ kia là gì hay không, có phải là do chính thi thể của Mã Vương Gia biến thành?

“Hoa Cóc” không quá tình nguyện, nhưng lời của La Tư Lệnh nào dám không nghe, cũng chỉ có thể ngậm ngùi lĩnh mệnh mà làm việc, nơm nớp lo sợ ngồi xổm người xuống bắt đầu khám nghiệm thi thể. Hăn bình sinh đã từng gặp qua không ít quái thi dị thể, nhưng vẫn chưa từng thấy cỗ thi thể nào sau khi chết lại mọc lên một tầng lân phiến như cái trước mắt, dùng thăm trúc nhẹ nhàng gảy ra vài miếng vảy đen (Trans: Que thử làm bằng trúc, để tránh tiếp xúc trực tiếp với xác chết), càng xem càng không thể tưởng tượng nổi.

La Tư Lệnh sớm đã không kìm nén được, liên tục mở miệng hỏi: “Ta nói

người đồ con cóc này, con mẹ nó người đến tột cùng có biết đây là thứ gì không vậy?”

“Hoa Cóc” nghe thấy La Tư Lệnh liên tục hỏi dồn, đành phải xoa xoa cái đầu chảy đầy mồ hôi lạnh, chỉ vào đỉnh đầu thì thể báo cáo lại: “La Tư Lệnh, ta nói ra sợ ngài không tin, cái này... ngay cả ta cũng không dám khẳng định, ta nhìn Mã lão gia tám phần là muốn hoá rồng!” “Hoa Cóc” sợ dĩ trả lời như vậy, là bởi vì hắn thấy cổ thi thể kia bên trên khắp người mọc ra vảy cứng, mà ở phía đỉnh đầu, còn trồi lên một cục bướu thịt rất cứng, rõ ràng chính là hình thức ban đầu của sừng rồng, không phải là muốn hoá rồng thì còn là gì được nữa?

Đám người sau khi nghe những lời ấy lại như ong vỡ tổ, thấp giọng nghị luận: “Xem ra bản sự quan sơn chỉ mê của Mã Vương Gia quả thật không phải là do người ta thối phồng lên, vị trí huyết mộ bên dưới chiếc ghế thái sư này chính là bảo địa, đem người chết chôn xuống lại có thể hoá thành hắc long, bất qua bây giờ huyết này đã bị phá, rồng cũng đã chết, Mã gia mộ tổ phong thuỷ khí vận coi như xong đời...”

La Tư Lệnh từ chối cho ý kiến về những gì “Hoa Cóc” vừa nói, chỉ biết lắc đầu liên tục, hắn không tin vào sự tình hoang đường như là người chết hoá rồng, tuy nói đến rồng ai ai cũng biết, nhưng lại có mấy người đã thấy tận mắt? Còn đang nghi hoặc trong lòng, chỉ nghe có người kêu lên: “Không đúng, không đúng! Đây không phải là rồng, chỉ là một cái đoản giác (Trans: Đoạn sừng ngắn), hắn là lăng ba ba quen sống trong đất gần sông Ứng Nê!”

Một lời như điểm tỉnh người trong mộng, đoàn người mới chợt vỡ lẽ, xác thực rất giống với lăng ba ba, một loài được sinh ra trong các nơi ao tù nước đọng bùn đất hôi thối, trên mai những con ba ba già thường sinh ra một tầng lân phiến, rất nhiều phú hộ thích dùng loại này để nấu canh, nghe nói có thể bổ âm tráng dương tăng cường sinh lực, nhưng chưa một ai thấy qua một con lăng ba ba to như thế này cả, mà lại cũng nghĩ mãi không ra tại sao Mã

Vương Gia lại biến thành như thế. Có người liền ngờ vực vô căn cứ rằng có một lão ba ba thành tinh đã bám lên thân Mã Vương Gia, muốn mượn huyết báu phong thủy bên trong Mã trạch để tránh né lời hoạ thiên kiếp, nhưng trong cõi u minh tự có thiên ý, chưa đến bốn mươi chín ngày đã bị người từ trong đất đào ra.

Cũng không ít người cho rằng không phải lão ba ba thành tinh, bọn hần suy đoán Mã Vương Gia cả đời chỉ nghĩ cho mình, nhất định là khi còn sống có ý đồ xấu, còn không tích đức cho con cháu mà muốn sau khi chết có thể đắc đạo thành tiên, chung quy là người tính không bằng trời tính, cuối cùng cũng không thể hoá rồng, thuật dù tinh diệu nhưng cũng chỉ như lấy giỏ trúc mà múc nước sông, như con giã tràng xe cát biển Đông, thứ nhất là bị lựa tở trôi chặt không thể thoát ra, thứ hai lại giữa thanh thiên bạch nhật bị người ta đào lên, rốt cuộc khó thoát kiếp số.

Dù sao mỗi người một ý, chân tướng thực sự như thế nào khó mà kết luận, cuối cùng trải qua bàn bạc kỹ lưỡng, quyết định biện pháp tốt nhất là đem thứ này vứt cho một mối lửa đem thiêu sạch sẽ. Vì không để việc này lan truyền ra ngoài, ngay tại trong viện đốt lửa thiêu rụi, đốt mãi thẳng tới khi còn sót lại một đồng lân phiến lớn không tài nào đốt nổi, liền lấy cuộc xẻng đập nát, đem tất cả tro tàn cặn bã tìm bãi tha ma những chốn xa xôi ném bỏ.

Mã gia như cũ trở về bên trong nhà chính đem chỗ quần áo còn lại của Mã Vương Gia cử hành tang lễ lần nữa, kỳ vọng sau này gia môn nhân khẩu thịnh vượng, tài nguyên đủ đầy, thế nhưng có lẽ sau lần thiêu cháy thứ ôn dịch kia, cũng đã đốt rụi Mã gia thịnh vượng chi khí, sau khi Mã Vương Gia chết được không tới hai năm thời gian, gia cảnh Mã gia liền rớt xuống ngàn trượng, từ đây suy bại!

Kết thúc chương 1: “Trộm mộ”, mời các bạn đón đọc chương 2: “Lệ chủng”!